

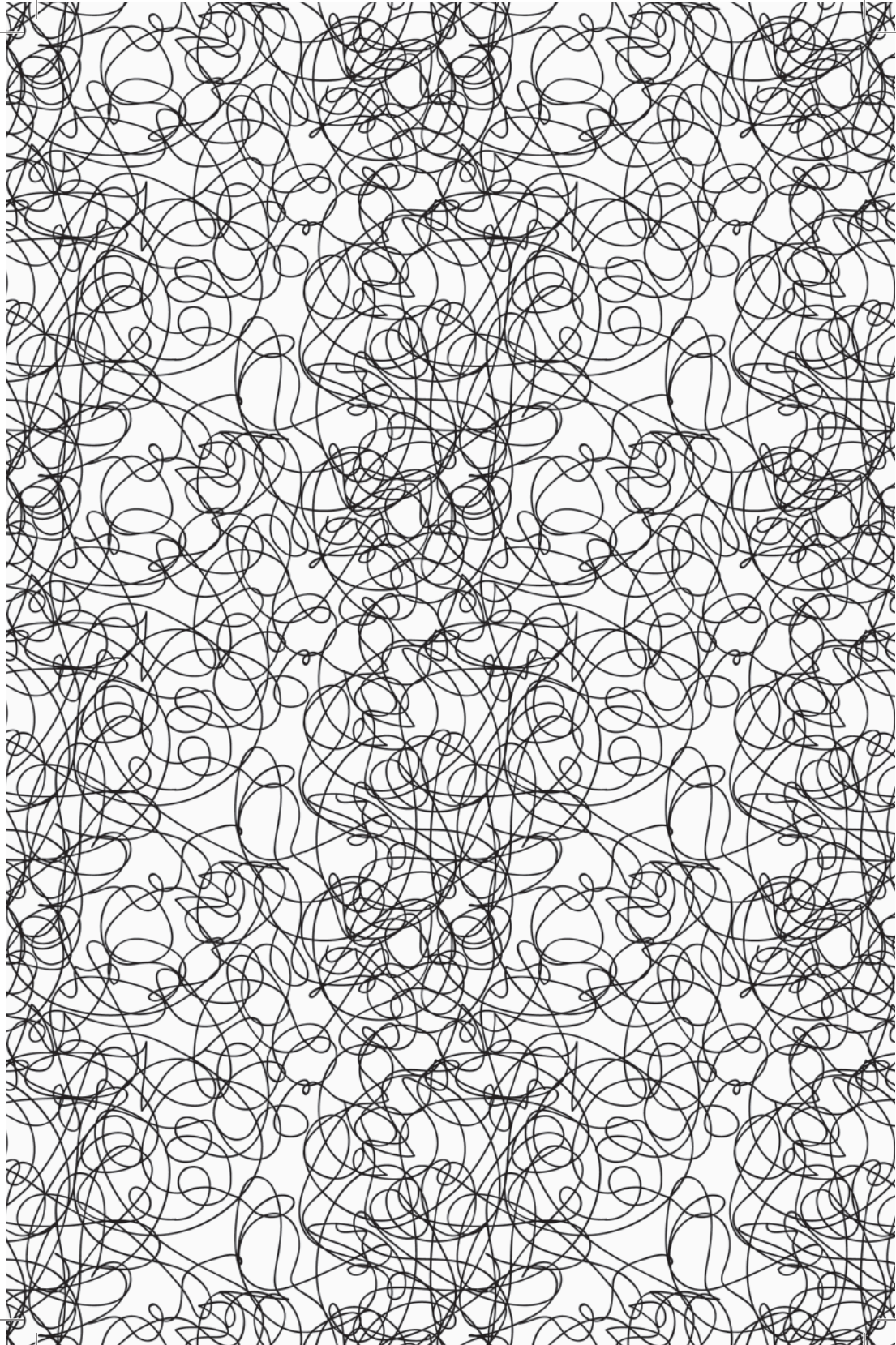
Yusuf Efe Göçer

İTİRAZIM
VAR!

*"Benim adım Mert.
Bizde geri vites olmaz,
öne secde olur."*

CARPE
DIEM

İtirazım Var!

Yazar: Yusuf Efe Göçer
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 196
Genç Kurgu
1. baskı, İstanbul, Ekim 2017
3. Baskı, İstanbul, Ekim 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-160-3

Lacivert Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Biz bu mahallenin çocuklarıyız... Kanımız deli akar, ama gönlümüz efendidir... Konu komşuya, büyüklerimize saygıda kusur etmeyiz. Hepsini teyze, amca, dayı, abi biliriz... Sofrada kuru fasulye pilav gördük mü, bayram ederiz. Ve kaç yaşında olursak olalım, bayramlarda büyüklerin ellerinden öperiz... Hayallerimizde öyle çok zengin olmak falan yoktur. Adam gibi adam olmaktır en önemli meselemiz... Hayırlı insan olmak, hayırlı evlat olmak, her şeyin hayırlısı olmak isteriz... Onun için başımıza ne gelirse gelsin, "Olsun be, hayırlısı!" deriz... Düşeni tutup kaldırmak, ihtiyacı olana koşmak, amcalara otobüste yer vermek, teyzelere ekmek almak, görevimiz... Yeri gelir, mahalle bakkalının önünde gazoz içer, çekirdek çitleriz... Ama yeri gelir vatan için can feda ederiz... Yükseklerde gözümüz yoktur... Mümin olmak yeter bize... Yani aslında gözümüz en yüksekte... Sevdamız genelde karadır. Sevda gönlümüzde hep bir yaradır... Yani kısacası, sevdik mi tam severiz... Mutluluğu başkalarıyla paylaşır, dertlenince bi' çay demleriz kendimize... Biz bu mahallenin çocuklarıyız... Bizde geri vites olmaz, öne secde olur sadece...

Yaşadığım şehirden çok sıkılmıştım... On sekiz yaşına girmiş, lise son sınıfa gelmiş ve artık bu şehirden gitme zamanımın geldiğini tamamen anlamıştım.

Kendi kendime, “Mert, oğlum, üniversiteyi mutlaka kazanman lazım!” diyordum...

Evet, üniversite sınavına girecek, büyük şehirlerden birindeki bir üniversiteyi kazanacak ve bu, beni her yanımdan zincirlemiş olan şehirden kurtulacaktım...

Okuyacağım bölüm bile önemli değildi. İzmir veya İstanbul’daki üniversitelerden herhangi birindeki, herhangi bir bölüme kapağı atıp özgürce yaşamın hayalini kuruyordum...

Gideceğim büyük şehirde kendi evim olacaktı, istediğim saatte girip çıkacak, haram helal demeden istediğim şeyi yiyip içecek, keyfime bakıp rahat edebilecektim.

Kafelerde adım sanım duyulacaktı, barların aranan adamı olacaktım, kızlar peşimden koşacaktı ve kimseye hesap vermek zorunda kalmayacaktım.

Ailem beni okuyorum zannederken, ben bir daha dönmemek üzere gittiğim büyük şehirde günümü gün edecektim.

Zaten çok neşeli bir tipimdir, ortama alıştığım anda herkesi güldürmek ilk görevim olur. Bu sayede kısa sürede okulun en güzel kızını tavlayacak, grubun popüler çocuğu ben olacaktım...

Bizim memleketin erkeklerine baktığımızda çoğunun sadece bir hayali vardır; o yüksek bütçeli Amerikan filmlerindeki yakışıklı, zengin, vurdumduymaz, herkesin peşinden koştuğu adam olmak...

Hah işte, ben de tam o adam olmak istiyordum...

Tabii, nereden bileyim daha sonradan başıma gelecekleri?

EN SEVDİĞİN
SPOR AYAKKABILARINLA DA
KAÇSAN,
BU ŞEHİR ARKANDAN
GELECEK!!!

Yıl boyunca üniversite sınavına hazırlanmıştım. Sonra sınavına girmiş ve tercih dönemine kadar beklemeye koyulmuştum.

Okulda da sınavlar yeni bitmişti. Kafam bizim mahallenin cuma pazarı gibiydi. Ama benim pazar da muzlar domates tadındaydı. Yani acilen bir tatile ihtiyacım vardı.

“Ne yapayım, ne yapayım?” diye düşünüp dururken kafaya koydum; bir yerlere gidecektim...

Ama tabii gerçekte bir Amerikan filminde yaşamadığım ve Maldivler’e gidemediğim için aklıma ilk gelen yer teyzemler oldu.

Yaşımdan dolayı evdekiler pek para da koklatmıyorlardı zaten.

Evet, önce uzun bir tatil için daha sonra da zaten üniversiteyi kazanarak bu şehirden gidecektim.

Ama gitmeden önce bizim çocuklarla biraz kafa dağıtmaya karar vermiştik...

Her gün, her akşam bir yerlerde oturup sohbet ediyorduk.

Bizimkileri güldürüp duruyordum, çünkü ben gülmeden duramazdım.

Sokaklarda bağıryorduk, milleti çekiştiriyorduk, kavga ediyorduk, çılgınlar gibi bu şehrin son zamanlarını yaşadığımızı düşünüyorduk.

Çünkü buradan çekip gidecektik. Arkamıza bile bakmadan bu disiplinli, aileli, izin almalı şehri terk edecektik...

Bu, onun kafasıydı işte...

Yine böyle günlerden birinde eve geç gelmiştim, hemen yattım. Sonra bir kalktım ki bizimkiler başıma çöreklenmiş. Kahvaltı hazırlanmış beni bekliyorlarmış.

Masaya geçer geçmez başladılar konuşmaya. Yaz gelmiş, çok tozutmuşum, böyle olmazmış, daha tercih zamanı gelmemiş, gelince grşecekmişiz... Ozamana kadar da bir işte alışacakmışım. Haydaaaaaa!!

Tamam da abi, benim artık klelięimin bitmesi gerekmiyor muydu?

Ben alışamazdım ki! Benim artık kendimi dana gibi salmam lazımdı! Ne demek sınav daha belli olmadı! Gidiyorum işte buradan! Tutmayın beniiii!

Gel gelelim, babanız ülke yönetebilecek potansiyelde bir adamsa ve eski bir kabadayıysa onun teklifini kabul etmeme gibi bir durumunuz olabilir mi? Tabii ki hayır.

Hemen iş seçimleri başladı. Düşündük düşündük ama bir türlü bana uygun bir iş seçemedik. Bir süre sonra babam da bezdi tabii.

O zamanlar babamın arkadaşının bir nakliyat şirketi vardı, kelifelli bir işadamıydı kendisi. Babam da oraya ortaklı bir zamanlar.

İki bölümden oluşuyordu şirket, ana bina ve operasyon sahası. Ana bina, operasyon sahasının biraz uzağındaydı. Operasyon sahasında konteynırlar, kepçeler, tırlar, hatta özel tren istasyonu bile vardı. Vagonlar falan, etraf uçuyordu yani.

Tutturdu babam orada çalışacaksın diye. Ne yapalım, mecburen kabul edeceğiz.

Sonuçlar açıklanana kadar sabredecektim işte. 'Gideceğim ya zaten, son kıyağım olsun' diye düşünüyordum.

Peki, maaş? Haftalık yüz lira. Ona da tamam arkadaş, ona da tamam...

Sen kendini
bir filmin BAŞROLÜNDE
sanırsın, babansa,
"Şu pide nerde kaldı oğlum,
acıktık! der. Ve bir
oyuncunun kariyeri
BAŞLAMADAN BİTER..."

İlk olarak beni dümenden ana binaya aldılar. Patron odasında çalışıyorum, hatta patron koltuğunda çalışıyorum, sekreterler falan...

Agaaa! Efsane ortam...

Yemeğim önümde, klimam açık. Deri koltuklar, toplantı masası, içeride gizli yatak odası. Çıldıracağım!

Bir hoşuma gitti! Yaptığım tek şey de şirket araştırmak, milleti aramak, bilgisayar işlerine bakmak falan. Bilgisayar lisesi mezunuyuz ya.

Abi, böyle bir iki hafta saltanatım devam etti. Haftalık yüzlüğü de atıyorum cebe, eve bir şeyler alıyorum falan, evde de havamdan geçilmiyor böylece.

Aileye değer vermek ve kazandığını onlarla paylaşmak çok önemli bizde çünkü. İşte, kalanı da bir güzel afiyetle yiyorum.

Normalde böyle bir paraya burun kıvrırdım, ama bunu bile harcayacak vakit yok.

Akşam eve git, sabah işe gel... Ama dediğim gibi keyfim tıkrında.

Patron arabasıyla alıyorlardı zaten bizi... Bu böyle bir süre devam etti.

Sonra bir anda babam beni işe dolmuşla göndermeye başladı.

Haydaaaa!!!

Şirket şehrin dışında. Sanayi bölgesinde. Git babam git...

Neyse, diğer ballı taraflarının yanında bu, kadı kızında kusur gibi kalınca pek ses etmedim. Bir iki derken, dolmuşa da alıştım.

Ama beş altı gün sonra beni sahaya almasınlar mı? Abi, tam bir hapisane!

Üç bin metre karelik alan... Gölge namına bir şey yok! Konterner şeklinde ufakcık bir yönetim odası... Zaten başka da oda yok... Yere tava koysan yumurta pişer. Anlayacağın cehennem gibi bir yer...

Tırlar geliyor, tırlar gidiyor, kayıtlar alınıyor, kâğıtlar yazılıyor... Koşuşturmalar son hız...

Hani filmlerde böyle atletli, bıyıklı tırcılar vardır ya, abi işte o tırcı tipleri, bizim şirketten alıyorlarmış herhalde.

Her türlü dümen var adamlarda. Ama muhabbetleri efsane...

Mesela Faruk Abi, usta sürücü. Hanımından ayrılmış, çocuklarını göremiyor, bir zamanların hızlı delikanlısıymış ama şimdi buraya sığınmış.

Sancak Abi, operasyon müdürü... Tertemiz adam. Öz kardeşi gibi kolluyordu beni. Ramazan'da oruç tutmadığımda, evdekilerin haberi yok tabii, o bana çaktırmadan yemek getirirdi. Art niyeti yok. Madem oruç değilim, boşuna aç kalmayayım bari diye.

Garip Abi, patronun yeğeni... Ama sahadan çıkmıyor, acayip komik... Kızlar mızlar, çevirmediği film kalmamış. Durmadan maceralarını anlatırdı.

Çok sevmiştim bu insanları. Çok da alışmıştım, ama geçici bir süreçti bu benim için. Gidecektim sonuçta bu şehirden. Özgürlüğe yelken açacaktım. Buralarda kalıcı değildim ki ben...

Beyaz dantelli takke giyen
adamdan ZARAR GELMEZ.
Onun en büyük hayali torununu
camiye götürmektir.

Siyah takke, benim gibi
'bad boy'ların tarzıdır.
Biz cuma çıkışı ikram
edilen ilk lokumdan sonra
çaktırmadan
ikinciyi de yeriz.

Gel gelelim, puanlar açıklandı. Babam ve ortağı, o gün operasyon sahasına, yanıma geldiler hemen.

Açtık sistemi. Doğru düzgün çalışmadığım halde güzel bir puan çekmiştim. İzmir ya da İstanbul havada karada gelirdi.

Puanımı görünce babam ve arkadaşı, önce beni süzdüler şöyle bir. Babamın ortağı “Ben kızlarımı Bilkent’e gönderdim, seni de oraya göndeririz, sıkıntı yapma” dedi.

Bilkent? Özel olan? Hani şu Bilkeeeeenntt! Abiii harika değil mi?

Değil tabii ki...

Çünkü ben Yeditepe Üniversitesi’ni istiyordum. Kuzenlerim orada okumuştı ve ben de orada ‘radyo, sinema, televizyon’ okuyacaktım.

Ama yine de sorun etmedim. Mutluydum, bir şekilde buradan gidecektim ve bizinkiler sonuçta kesenin ağzını açacaklardı. Önemli olan buydu.

Birkaç gün düşünüp kararımı vermiştim. İyiydi, iyiydi... Bilkent de iyiydi. Gidecektim işte. Neresi olduğunun önemi var mıydı?

Puanımı görünce babam da bir şeyler söylemişti, ama sanki kafasında başka bir şey var gibiydi... Fırtına öncesi sessizlik miydi acaba bu?

Sonra kahvaltılarda, yemek masasında falan ufak ufak 'Biz oğlumuzu uzaklara gönderemeyiz'ler başladı.

Çok takmadım, az kalmıştı, gidecektim çünkü...

Neyse günler günleri kovaladı ve tercih zamanı geldi. Ben de tercihlerimi belirlemek için dershanenin yolunu tuttum.

İçeri girdim, hocayı buldum. Selam sabah falan, ama bir gariplik var anladım. Hoca bana bir tuhaf bakıyor. Yahu, dedim ne oluyor.

Hoş geldin, beş gittin faslı bitti. Hocam dedim, tercih dedim, yapalım dedim....

Peki, o ne dedi, biliyor musun?

"Tercihlerin yapıldı Mert" dedi.

Ne? Hönk!

Tercihlerim yapılmış. Nasıl yani? Benden habersiz... Peki, hocam nasıl oluyor o iş?

Şöyle oluyor; derslane babam tarafından aranıyor, hoca bir güzel tehdit ediliyor. Adam, hafiften karşı çıkmaya çalışsa da babamın fendi hocayı yendi hesabına, bildiğin tercihlerim yapılmış oluyor abi!

Tercihlerim yapılmış diyorum yahu!!

Hoca sus pus olmuş bana bakıyor. Diyecek bir şeyi yok tabii.

Ve sadece dört tercih yapılmış. Peki, nereler tahmin et... Hazır mısın?

1-Mersin / İşletme

2-Mersin / İktisat

3-Mersin / Kamu Yönetimi

4-Mersin / Maliye

Diyecek bir şeyin var mı abi? İyi. Benim de yok.

Ülkenin en çok
deprem alan bölgesi:

HAYALLERİM!!!

